

bevise Dem. Det Arbejde gør saamænd ogsaa nok en Gang den kære Virkelighed. Vent blot!“

Hun lo; — og som hun sad der i sin lyse, efter nyeste Mode syede Dragt, saa behersket i hver af det slanke Legemes Linjer lige fra Spidsen af den lille fremstrakte Laksko og op til den kæmpemæssige Florentinerhat, der kastede en prikket Skygge som et Kniplingslør ned over den halve Del af hendes blege Ansigt, kunde man virkelig et Øjeblik komme til at tvivle paa, om hun ogsaa tilhørte den samme Menneskerace som det tunge, kejtede, i Jorden puslende Vadmelsfolk, i hvis Midte hun levede.

Emanuel, som havde følt sig stødt af hendes Ord, gjorde Mine til at gaa. Forinden vendte han sig dog endnu en Gang om imod hende og sagde:

„Jeg skulde dog vide, hvad det var, De vilde meddele mig . . . De glemmer vist, at De endnu ikke har sagt mig det.“

Frøken Ragnhild blev lidt rød. Hun havde nemlig ikke haft anden Grund til at kalde ham tilbage end Trangen til at snakke lidt og blive underholdt.

Saa fandt hun paa at sige:

„Jo, ser De, Hr. Hansted . . . Som De maaske veed, skal vi idag have en Smule Selskabelighed her i Præstegaarden.“

„Ja, det forekommer mig virkelig, at jeg har hørt en Fugl synge derom.“

„Naa, ja — gør De kun Nar! Den Slags Ting bliver nu altid til en Begivenhed herude paa Landet, hvor der Aaret rundt ikke sker noget interessantere — hvilket iøvrigt netop beviser, hvad jeg før har sagt om den Sag. Men nok om det! . . . Som De sikkert allerede har forestillet Dem, vil jeg blive den elskværdigste Værtinde for vore Gæster. Disse ere — saavidt jeg veed — de Herrer Peter Nielsen og Niels Petersen og Peter Nielsen Petersen og Niels Petersen Nielsen . . . Ja, nu skal De slet ikke saa forarget rynke Deres Bryn.